

Ne sértegesd Júdást!!

Az elmúlt közel 60 év alatt, amit ezen a világon töltöttem, volt az a szerencsétlenségem, hogy különféle árulókkal találkoztam – köztük olyanokkal is, akik nagyon közel álltak hozzám. Mindannyian a jóság álarca mögé rejtőztek – úgynevezett barátok, önjelölt keresztények, néhányan jól ismerik a Bibliát –, mind azt állították, hogy az élet gyötri őket, és más melodramatikus történeteket meséltek. De legbelül mindig ugyanaz volt a helyzet: kizsákmányolás, általában anyagi jellegű. Mint a paraziták, akik rátámadnak, hogy kiszívják a véredet, vagy mint a magukban elveszett kisemberek – többségük nárcisztikus, grandiózus elképzeléseik vannak magukról, de a valósághoz semmi közük. A bocsánatkérés és hasonló dolgok már rég kikerültek a szókincsükből. Amint rájössz a lényükre – és rá fogsz jönni, hiszen egy bizonyos ponton elveszítik az önuralmukat a csendes kizsákmányolásuk során, és felfedik valódi arcukat –, büntudat nélkül továbbállnak a következő áldozatukhoz. Az emberek Júdásnak hívják őket. És itt szeretnék egy pillanatra megállni, mert úgy gondolom, hogy igazságtalanságot követünk el ezzel a figurával – Júdással. Igen, Júdás elárulta. Elárulta a legtisztább lelket, aki valaha is járt ezen a földön. Azt, aki sok más közül őt választotta ki, és a 12 tanítvány belső körébe helyezte. Azt, aki megengedte neki, hogy lássa, ahogy feltámasztja a halottakat, megnyitja a születésüktől fogva vakok szemét, a leprásoknak kisgyermekek bőrét adja, és a mozgássérülteknek megadja a járás örömét. Azt, aki neki is megadta ezt a hatalmat – és megengedte neki, hogy ő maga is végrehajtsa ezeket a csodákat! Krisztus Júdást apostolnak hívta el! De Júdás elárulta Őt – és pénzért árulta el. Júdás pénzszerető és apró tolvaj volt. Pontosan olyan, mint azok a különféle apró tolvajok, akiket ismertem, akik mindig barátságos látszatot kelteve közelednek az emberekhez. Szerette Júdás Krisztust? Bizonyára, bizonyos mértékig szerette Őt. De a pénzt is szerette. „Mit adtok nekem, ha átadom Őt?” – kérdezte a főpapoktól, akik habozás nélkül beleegyeztek harminc ezüstpénzbe, ami akkoriban jelentős összeg volt – fél évnyi bér. Elfelejtette a csodákat, elfelejtette az eszméket, elfelejtette Krisztus iránti szeretetét. Vagy inkább:

nem felejtette el. Bebizonyította, hogy hamis szeretet volt. A harminc ezüstpénz hamis szerelemmé változtatta. Ezek nehezebben nyomtak a mérlegen. Eljön az idő, amikor Krisztus iránti szeretetet mérlegelik. Valamit a mérleg másik oldalára helyeznek – Júdás esetében ez harminc ezüstpénz volt; másoknál valami más, legyen az anyagi vagy sem. És akkor kiderül, hogy a Krisztus iránti szeretet hiányos, csekély, hamis. „Mene, Tekel, Peres” – ahogyan Isten keze Belsassar számára írta. „Megmértek a mérlegen, és hiányosnak találtak” (Dániel 5:25). Így van ez a különféle árulókkal is, akikkel találkoztam. Talán ők sem tudják, hogy el fognak árulni. Lehet, hogy azt hiszik, a barátaid és Krisztus barátai. De amikor a harminc ezüstpénz napvilágra kerül, örömmel zsebre teszik őket, és téged a keresztre küldenek. De itt véget ér a hasonlóság Júdással. Mert amint Júdás meglátta, hogy Krisztust keresztre feszítésre viszik, elvesztette az önuralmát. Nem számított rá. A lelkiismerete kezdte gyötörni. Rájött, mit tett. A templomhoz rohant, és az ezüstpénzeket egyenesen a főpapok arcába vágta! „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el!” – kiáltotta (Máté 27:4)!! Júdás megbánta bűnét!! A Szentírás ezt egyértelműen mondja, és mégis mindenki arra vállalkozott, hogy elmagyarázza nekünk, miért is különböznek egymástól a „bűnbánat” és a „bűntudat” – mondják. Talán Júdás bűntudata nem illik bele abba a narratívába, amelyet ők felépítettek. Az áruló – akárcsak a mai árulók – nem bánja meg tetteit. Nem dobja el az ezüstpénzeket. A végsőig áruló és cinikus marad. És pontosan ezt teszik ma is sok áruló. A végsőig árulók maradnak. Olyan mértékben táplálták az egójukat, hogy a lelkiismeretük elszibbadt, megszűnt létezni. Mint érzéketlen állatok, továbblépnek a következő áldozatukra. De Júdás nem így tett. Júdás nem lépett tovább a következő áldozatra. Elgondolkodott. Látta, mi történt. Lépéseket tett a bűnbánat felé. Bevallotta bűnét. „Vétkeztem” – mondta. „Ártatlan vért árultam el!” Fogta a pénzt – az árulás ezüstpénzeit – és az arcukba vágta. Júdás bűnbánatot tartott. De nem tudta elviselni, amit tett, ezért fogott egy kötelet, és felakasztotta magát. Júdásnak volt lelkiismerete. Önként fizetett az árulásáért az életével. De ez nem segített. Vajon megmenekült-e Júdás, kérdem én? Az egész keresztény irodalom rávetette magát, és Krisztus elárulásának szörnyű tetteire összpontosított. De

Isten azt akarja, hogy mindenki üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretéhez (1 Timóteus 2:4). Így hát azon a napon fogjuk megtudni, mi lett Júdással. De ő bűnbánatot tanúsított, és ezt nem szavakkal, hanem tettekkel mutatta meg. Az ezüstpénzekkel teli erszény nem volt a mellkasában. Visszaadta. Még az is, hogy felakasztotta magát, vezeklési cselekedet volt. Hogy életével fizessen a gonoszságért, amit elkövetett. Ne hasonlítsuk tehát Júdást azokhoz a bűnbánat nélküli árulókhoz, akik a zsebükben hordják az ezüstpénzüket, minden nap egyenként megszámlolják őket, és gúnyosan mosolyognak a „sikereiken”. Júdásnak ez eszébe sem jutott volna. Így hát ők sokkal rosszabbak nála.

Ha figyelembe vesszük azt a pusztítást, amit egy árulóval való találkozás az ember életébe hoz, hogyan kerültek ezek az árulók az én utamba – és talán a tiédbe is? Véletlenül? Ki tudja. De Krisztus maga választotta ki Júdást, az árulót. Tudta-e eleve, hogy az el fogja árulni Őt? Talán azt mondhatnád: „Hát Isten nem tud mindent?” Igen, tudja, de minden embernek lehetőséget ad, és végső soron az ember maga dönti el, melyik utat választja. Krisztus úgy választotta ki Júdást, hogy tudta, ki ő, és ismerte a szíve gonoszságát, amely egy nap napvilágra kerülne. Mégis lehetőséget adott neki. Nem volt elkerülhetetlen, hogy Júdás elárulja Őt. Krisztus nem akarta, hogy elárulja Őt. Júdás árulása nélkül is keresztre feszítették volna Őt. Találtak volna valaki mást – valakit, aki nem tartozott azok közé, akiket Krisztus egyenként választott ki –, és az a személy adta volna át Őt. Krisztus személyesen választotta ki Júdást, hogy közel legyen hozzá. Rábízta a pénztárcát, annak ellenére, hogy tudta, hogy Júdás lop. És mégis nem szólt neki semmit. Talán azt gondolta: „Talán megbánja. Adjak neki még egy esélyt.” Ismerte a szíve álnokságát; ismerte a múltját – az emberek nem egyik napról a másikra lesznek tolvajok –, mégis magához közel vette. Felismerte, hogy ez az ember szereti Őt, és talán abban reménykedett, hogy ez a szeretet egyre erősebbé válik, és hogy a harminc ezüstpénz nem lesz képes felforgatni azt. Ezért adott neki esélyeket. És ezt teszi Krisztus sok árulóval, és talán rajtam és rajtad keresztül is megtette: esélyeket ad nekik. Esélyeket arra, hogy ne váljanak árulókká. Esélyeket a szeretetre. Esélyeket arra, hogy maguk mögött hagyják sötét múltjukat. Hogy új életet kezdjenek. Vannak, akik megragadják ezt

az esélyt. Mások viszont hűségesek maradnak, amíg a csábító vonzerő – a harminc ezüstpénz – meg nem jelenik. Amint azonban megjelenik a kísértés, megragadják a harminc ezüstpénzt, és eladják a hitüket – vagy, pontosabban fogalmazva, hamisítvánnyá alakítják azt. Remélem, hogy egy napon megbánást találnak, még akkor is, ha már elvették a harminc ezüstpénzt, és nem tudják visszaadni. Isten minden bűnbánót befogad. Soha nem zárja be az ajtót egy igazán bűnbánó előtt. De végül a homok a homokórában kifogy, és eljön a vég. És akkor már nincs helye a bűnbánatnak. Ami pedig azokat illeti, akiket elárultak, vigasztalást kell találniuk abban, hogy Isten akaratát teljesítették – hűségesen, szeretettel és irgalommal cselekedtek, elveiknek és az evangélium elveinek megfelelően, még azok iránt is, akik nem érdemelték meg –, és ez nagy jutalmat fog hozni azon a Napon, amelyről ez van írva: „És Isten letöröl minden könnyet a szemükről; nem lesz többé halál, sem bánat, sem sírás. Nem lesz többé fájdalom, mert a régiek elmúltak.” (Jelenések 21:4)